

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcvlenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 2. Supra quae propitio ac sereno vultu &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

accessione nouorum ea plurimum cre-
scant; atque ita semper diuine Maiestati
obstrictissimi sumus.

§. II.

*Supra quæ propitio ac sereno
vultu &c.*

CVM nihilominus, Tridentino te-
ste a, tanta sit Dei erga nos bonitas,
ut nostra velit esse merita, (Sacrificia hinc
dicamus) quæ ipsius sunt dona: neque a-
liud creaturæ erga creatorem conditio
ferat: rogamus vsitatâ apud sacros au-
thores metaphora, ut propitio ac sereno
vultu ea respicere dignetur; sicuti trium
sibi charissimorum in veteri lege mu-
nera sacrificiaq; respexit, & accepta ha-
bere. Quod vt sano sensu intelligatur,

Notandum, in præsentî munere, seu
Sacrificio, reperiri duo, rem ipsam ob-
latam, & actionem offerentis: hanc ite-
rum distingui in actionem offerentis

F 7

prin-

a Sess. 6. c. 16.

principalis, quem Tridentinum *a* docet esse ipsummet Christum, & in actionem offerentis ministerialis, qui est Sacerdos ex hominibus assumptus, ac suo etiam modo ipse populus. Quoties porrò nouæ Legis Sacerdos à Deo gratiam & benedictionem suo Sacrificio petit, non considerat illud ut in re oblata consistit; neque ut in actione principalis offerentis: sed ut dicit actionem, qua Minister vel populus illud offert. Etenim res oblata est ipse Filius Dei, de quo vox cœlestis *b*: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi benè complacui*; cui nemo hominum vel Angelorum quidpiam gratiæ vel beneuolentiæ apud Patrem suis precibus adijcere præsumat. Pari supra preces & benedictiones nostras eminentiâ gaudet eiusdem Christi oblatio. Sed oblatio Ministri ac populi, benedictione & gratiâ indiget, atque hanc suis precibus Sacerdos implorat. Quo enim vi-

ctima,

a Sess. 12. c. 4. *b* Matth. 3.

ctima, quæ offertur, in maiori est pretio & amore apud Patrem, eo grauius delinquent, qui haud pro dignitate illam tractant. *Nec appendit Deus, inquit alicubi D. Gregorius, quantum in eius Sacrificio, sed ex quanto offeratur: quod utinam in tantæ hostiæ oblatione ad eam saltem religionem charitatemq; adscendat, qua Abel, Abraham, Melchisedech, victimas longè inferiores obtulerunt!*

Horum autem præ alijs memoria celebratur, non solum quòd eorum sacrificia fuerint quædam figuræ, siue, ut cum S. Augustino a loquat, *prophetiæ futurae victimæ, quam Christus obtulit, & adhuc in altari offert: verum etiam Sacerdotem sui muneris admoneant, ut dum suæ oblationi parem de cælo gratiam ac fauorem exoptat, parem quoque cum Abele innocentiam, cum Abrahamo fidem, cum Melchisedech religionem coniungat.* Ob iunoxium

il-

a l. 20. cont. Faust. c. 18.

illum, gratumq; Cœlestibus candorem respexit Deus ad Abel, & ad munera eius a. Magni verò illius Patriarchę obedientia & fides, quam tum alibi sæpe, tum præsertim vsque ad mortem dilectissimo filio inferendam demōstravit, hoc inter alia præmium retulit, vt in semine eius oēs nationes benedictionem sint cōsecutę. Sua deniq; Melchisedecū religio ad eam gloriam euexit, quā multis capitibus celebrauit Apostolus in Epist. ad Hebr. b, similitudinem nimirū cum Filio Dei. De quo quia, eodem Apostolo testante c, grandis est sermo, & ininterpretabilis ad dicendum, ommissis cæteris, illud vnicum à nouę legis Sacerdotibus notatū velim, Melchisedech ab Apostolo proponi sine patre, sine matre, sine genealogiā: non quod vnus de beatis Spiritibus fuerit, vt Origenes, alijq; putarunt; sed quod de parentibus, genereq; quod habuit, sicut & de initio eius & fine, nulla in sacris Literis memoria

a Gen. 4. b c. 5. 6. 7. c c. 5.

ria extet. Quod mysticum Scripturæ silentium, præterquam quod insigni emblemate Christi Sacerdotiũ repræsētet, tacitè nos monet, vt quisquis est *Sacerdos Dei Altissimi*, etsi secundum conditionem humanam in mundo viuat, immemor tamen mundi, rerumque in eo charissimarum, etiam parentum ac generis, soli DEO, suoq; apud eum officio vacet: haud aliter ac si præter DEVM & ipsum nihil in mundo existeret; aut certè nullius curâ, nisi quam DEVS mandat, ad ipsum pertineret.

Hunc Canonis paragraphũ hæc claudunt verba, *Sanctum Sacrificium, immaculatam hostiam*: multi ea referunt ad Sacrificium Melchisedech, de quo proximus sermo præcessit; sed melius alij per Appositionem coniungunt cum initio paragraphi, vt sensus sit: Supraque dona, quæ sanctum hoc Sacrificium & immaculatam hostiam constituunt,

re-

a Gen. 14.

respicere digneris. Est quidem inter ea
magna interiectio : sed quæ sacræ ora-
oni grauitatē & magnificentiam ad-
dat. Quam opinionem suadet, quod
prædictam clausulam sacro Canoni ad-
diderit Leo I. vt retulimus c. 3. sub ini-
tiam : in solo autem Sacrificio Mel-
chisedech non apparet ratio tam præ-
gnans addendi aliquid Canoni, sed in
Sacrificio Christiano. Nihil quippe
efficacius ad diuinam erga nos miseri-
cordiam commouendam, quàm san-
ctitas & innocentia Filij, qui pro nobis
immolatur. Quare Pontifex non con-
tentus vtramque fuisse in præcedenti-
bus semel commemoratam, ad maio-
rem emphasim atque affectum repeti
curauit, iterumq; Patri quasi per
modum recapitulationis
repræsentari.

§. III.